

ben af et Raseri, saa han ikke vidste af sig selv at sige. Den Tanke, at det stakkels Menneske skulde dø for hans Øjne midt i sine Synder, kunde han ikke udholde. Han stod med dirrende Lemmer og stirrede ud over Vandet, mens Taarerne strømmede ham ned ad Kinderne. Hver Gang Skrigene kvaltes, var det for ham, som saae han Helvede aabne sig for at opsluge den Ulykkelige.

En gammel Kone kom hen til ham og spurgte nysgerrig, om han vidste noget om, hvem det var. I Stedet for at svare rev han sine Briller af og derpaa sine Sko, sit Ur, sin Frakke og Vest og fik hende til at love at tage Vare paa det altsammen.

Der var hurtig kommen mange Folk. Fra de skumle Smøger bag Assistentshuset ilede de til som Rotter. Den store Betjent, som Mads Vestrup for lidt siden havde talt med, kom ogsaa tilstede.

„Hvad er her itu? . . . Er der no'en faldet i?“

En ung, bleg Fyr med et bruskhvidt Øje under et flækket Bryn sagde grinende, idet han skuttede sig med Hænderne i Bukselommerne:

„Det er nok igen en af de logerendes Frøkner fra Kompagni-stræde, der har villet drone sig. Men Vandet er hende for koldt.“

I dette Øjeblik saae man, at en svær Mand i Skjorteærmer firede sig ned ad Kanalmuren og lod sig plumpe i. Lidt efter kom ogsaa en Baad tilstede. Man hørte Aareslagene, og Betjenten raabte:

„Hold Dem oppe! Der kommer Hjælp!“

Der havde efterhaanden samlet sig et stort Opløb. I alle Husene helt ned til Højbro hang Folk ud af Vinduerne som ved en Ildebrand. Redningskorpset var bleven alarmeret, og flere Politibetjente kom for at holde Orden.

Nogle Minutter senere laa Susse Frederiksen, kaldet „Folkets Glæde“, udstrakt paa Stenbroen, mens Redningskorpsets Mandskab arbejdede med en Maskine for at bringe Liv i hende. Saa længe Tilskuerne ikke vidste, om det var et Lig eller et levende Menneske, de stod samlede om, forblev de stille og holdt sig paa Afstand. Men pludselig lød det: „Hun aander!“ — og i det